

40 jaar hovenier

'De vrijheid, dat vind ik mooi'

Aan een tuintafel in de kas zit Harrie Boerhof met een serie foto's om hem heen. Hij is op ons verzoek in zijn fotoarchief gedoken. Aanleiding is dat het veertig jaar geleden is dat Harrie met hovenierswerk is begonnen.

Aan de hand van de foto's vertelt Harrie zijn verhaal. Over hoe hij al jong begon met een groentetuintje in de voortuin van zijn ouderlijk huis, hoe hij een kasje bouwde en hoe hij zonder enige opleiding begon met plantenverkoop en tuinonderhoud bij verschillende mensen in de buurt.

Hoewel hij niet hield van de schoolbanken, realiseerde hij dat hij toch een diploma nodig had om zijn eigen onderneming te beginnen. Zo goed en kwaad als het ging doorliep hij de tuinbouwschool.

Op een foto uit 1978 staat een Harrie Boerhof met schipperstrui en baard planten te verkopen op de Dwingeler Voorjaarsmarkt. 'Dat was toen nog een echt drukke markt, ik haalde een geweldige omzet op zo'n dag.' De foto markeert het begin van zijn hovenierswerk, veertig jaar geleden.

In 1982 kocht hij het weiland tegenover zijn ouderlijke woning, de plek waar nog steeds zijn tuincentrum staat. Hij was inmiddels met Gerda getrouwd. Als een jonge hond dook de initiatiefrijke Harrie in zijn tuinavonturen. Zijn creatieve brein altijd in de 'aan'stand'. 'Die machine hierboven staat nooit stil.' Hij had het lef om nieuwe dingen op te starten, te innoveren, ontdekken, te ontwikkelen.

Zijn vrouw Gerda ondersteunde hem waar het kon. En daar is Harrie haar dagelijks dankbaar voor. Toch had zij bewust een eigen baan. Als juf. Want daar lag háár hart, bij kinderen. Zelf kregen ze vier kinderen. Geen van hen is overigens geïnteresseerd in overname van het bedrijf. Ze hebben goed gezien wat het van hun vader vergde. Harrie is even stil, in gedachten.

'Het eigen ondernemen, de vrijheid, dat vind ik mooi aan het vak. Ook als het hard werken is. Druk hoort er ook bij. Ik móet een uitdaging hebben.'

Hij vermijdt de vragen over de minder goede jaren. Daar denkt hij liever niet te veel aan terug. Achterafgezien had hij dingen anders gedaan, zegt hij. Was hij zelfs als jonge vent geëmigreed. Wel als tuinman, dat sowieso. Maar zonder de regeltjes die je hier hebt. Met de wetenschap van nu zou hij het

tuincentrum in de grote stad hebben opgebouwd in plaats van in Wittelte. 'Maar je bent jong en maakt gebruik van de mogelijkheden die er zijn.' Maar Harrie in de stad? 'Nee, dat was ook niets geweest. Ik ben een plattelandsmens, voel me verbonden met de streek. Ik ben een echte Drent, met voldoende Fries bloed erin. Ik ben altijd heel duidelijk. Dat komt door mijn Friese moeder.'

Het meedenken met een klant, het ontwerpen van een tuin waar men zich thuis kan voelen, dát is en blijft zijn lust en zijn leven. Ieder onmogelijkheid geeft mogelijkheden, zegt hij. Of dat nu is voor zijn eigen onderneming of voor de soms onmogelijk lijkende vragen van zijn klanten. Ontwerpen doet Harrie zoals hij het al 40 jaar doet: ruwe schetsen met potlood op papier. Met geniale oplossingen ontwerpt hij tuinen waar een beetje spanning in zit. En dat is waar hij nog wel een aantal jaren mee door wil gaan voordat hij achter de geraniums gaat zitten. Want daar is hij nog lang niet aan toe.

